

Előfizetési feltételek

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve:
 Egész évre 6 frt — kr.
 Fél évre 3 frt — kr.
 Nagyedévre 1 frt 50 kr.

Hirdetések díja:

centiméterenként 3 kr. Kereskedők és gyárosok külön árkedvezményben részesülnek.

Bélyegdíj 30 krajczár.

Nyilt tér sora 20 kr.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Szerkesztőség

és kiadóhivatal:

Nagyenyedi
 Könyvnyomda és Papír-
 árugyár részvénytársaság
 Főter 38. szám alatt.

hova egy a lap szellemi részét illető közlemények, mint az előfizetések és hirdetések bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adnak vissza.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Cis és Trans.

Az obstruáló ellenzék követeléseinek és makacs vankodásának attól, hogy ki nem fejezett ambícióit és kívánatait a haza javának alárendelve, vagy a békealkudozások teljes meghiusulta lesz a következménye, vagy elfajulásukban ezek a hosszas tárgyalások szinte vészessé válnak az országra. Mert mind világosabban kitetszik, hogy az ellenzéknek nem annyira a parlamentarizmusnak nagy hangon hirdett cívei fekszenek a szívében, többé nem is báró Büffy miniszterelnök személyes áldozata, mint inkább a szabadelvűpárt széttobbantása és megsemmisítése.

E mellett arról megfeledeznek ezek az urak, akik ezt a titkos tervet oly szépen kifőzték, hogy Magyarország és a monarchia nagyhatalmi állása érdekében a szabadelvűpárt széttobbantásáról szó sem lehet és hogy ez a nézet nemcsak a korona szilárd meggyőződése, hanem az egész magyar nemzeté is, mely tényezők az egyesült ellenzék bűnös ötletében a nemzetiségek előmozdítását és romboló koalíciós pártok gondolatát látják testté és vérré válni.

Ausztria élő példája lebeg szemünk előtt és a korona azokból az összehasonlításokból merítette meggyőződését, melyeket az osztrák és a magyar viszonyok közt tennie alkalmá volt. Ausztriában a nemzetiségek bemenetet találtak a parlamentbe s fektelenségükkel nemcsak a belső békét ásták alá, hanem az osztrák-magyar monarchia tekintélyét is a külföld előtt. Magyarországon azonban a szabadelvűpárt mindenkor a monarchia és a dinasztia kipróbált támaszának bizonyult. Ezek az érdekek forognak a kockán, hogy a béketárgyalások alkalmával vagy megerősítetnek, vagy aláásatnak, a szerint, amint a kompromisszum a szabadelvűpárt további fennállása ellen irányul, vagy nem.

Az ellenzék a választási törvény kiterjesztésével a nemzetiségeknek akarja az utat egyengetni a parlamentbe s egyúttal megmutatja nekik, hogy egy maroknyi fektelen elem mint képes a parlamentarizmust megsemmisíteni, az alkotmányt érvényen kívül helyezni és törvény nélkül való állapotokat előidézni. Szükségtelen külön hangsúlyozni, hogy a Magyarországon élő nemzetiségek 20—30 elszánt képviselője elég lenne arra, hogy itt mindent fenekestől felfordítsanak s hogy abban a pillanatban, melyben Magyarországon a koalíciós pártok kezükbe veszik a kormányt, ugyanolyan

állapotok fognak uralkodni, aminőket az egész monarchia kárára Ausztriában tapasztaltunk. Magyarország nemzeti állam rangjáról nemzetiségi államunk fokoztatnak le s ennek első sorban a monarchia nagyhatalmi állásának megrendülése lenne a következménye. Ha az államfentartó elem Magyarországon is ellenzékbe kényszerítetnek a koalíciós pártok ellen, ez bizonyul a magyar államiság elbukását jelentené.

E meggyőződés elől nem zárkozhatnak el a magyar politika mai vezetői s ezt a meggyőződést ápolja a korona is, melynek első sorban a magyar elem e kétségtelen prepotenciája kell, hogy képezze gondoskodása tárgyát s amely a rendelkezésére álló minden hatalommal el fogja távolítani ezt a veszedelmet Magyarországtól és a monarchiától. A szabadelvű pártot nem szabad s nem is fogják széttobbantani; e pártnak tömör és döntő tömegnek kell maradnia, mely képes szembe szállni minden veszedelemmel, mely az országot a nemzetiségek részéről fenyegeti. A többség nem fog, mert nem akar széthullani s mert egyetlen kezessége az igazán nemzeti politikának.

Mert ha egyszer nem egy erős és homogén többség vezeti az ország ügyeit, akkor joggal várhatják a nemzetiségek, hogy az ő idejük elérkezett, mikor részt tölthetnek a magyar nemzeti államon és a magyar alkotmányon. És akkor tekintetbe kell venni, hogy ha a szabadelvűpárt kénytelen lenne ellenzékbe menni, ennek Magyarországon is fajharcznak kellene a következményének lenni és ez olyan bomlás lenne, mely a monarchia további gyöngítését vonná maga után. Hogy itt is, odaát is bomló állapotok uralkodjanak, annak semmi körülmények közt sem szabad megtörténnie, és miután az ellenzéki feltételek még is ily állapotok előidézésére céloznak: vagy e feltételeket kell megváltoztatni, vagy pedig a tárgyalásoknak nem szabad eredményt, kompromisszummal végződniek.

A községi erdők állami kezelése.

Az 1898. évi XIX. t.-cz elrendeli, miszerint jövőre néve a községi és némely más erdők és kopár területek állami kezelésbe vétessenek át és egyben utasítja a földművelési minisztert, hogy az állami kezeléssel összekötött teendők végzésére kellő számú erdőhivatalokat és a szükséghez képest ezeknek alárendelt m. kir. járási erdőgondnokságokat szervezzen.

TÁRCZA.

Kegyetlen játék.

— A Közérdek eredeti tárczája. —

Bucusi papjára a sok nyári esőzés után végre kikanalált az első napsugár, kíváncsian lesve a tarka sokadalmat, mely az egész falut valósággal ellepte. Egyik sátor után másik hevenyészett sátor mintha a földből nőtt volna ki, amodább fából összetakolt bódé formálódott, átellenében pedig sok fűrge kéz szorgalmaskodott egy másik alkotmány körül. Gomba falu aprajánagyja kora reggeltől ünnepi ruhában ácsorgott a bucsu színhelyén, egyik is, másik is bölesen kifundálva, mit kínál majd itt a zsidó, amott pedig mit fitogtat majd a panorámás és annyira belemelegedtek a találgatásba, hogy oda sem hederítettek a mise harangszóra — uram bocsá! — kívánatosabbnak találván ezt a sok sürgés-forgást, mint a tisztelendő ur vasárnapi prédikációját, amit pedig végig hallgatni szent áhitattal okvetlenül istennek tetsző cselekedet számba megy.

Délután litánia felé. már teljesen kibontakozott a bucsu képe. Sátorok dupla sorban színültig megrakva tetszetős holmikkal kaczérokodtak a járók-kelők felé. Az öregebbje válogat böles fontolgatással, ami a ház körül szükséges, a fiatalabbja inkább a tetszős portékát nézi rendre és amikor kész abban, egyenesen a tér felé tart, ahol valami panorámás éktelen kiabálással, csöngetéssel és más egyéb kopott szerszámmal csodítja a „tisztelet közönséget“ a „nagy török csata“ megsemmisítésére.

Egyszer csak egy csupasz állu, ütött-kopott idegen, ékes szóval kínálva valami szines czédulát, törtet az ácsorgók közé. Mindenki elfogadja, mert nem jár érte semmi és aki valamelyest ért az ákom-bákomhoz, azt süti ki azon melegében hogy Marczaliba színészek érkeztek és jövő vasárnap meg is kezdik az előadást a „Zöldfa“ vendéglőjében a „Falu rossza“ című népszínművel.

Mifele Isten csodája lehet az a színház? Hát az a falu rossza! Nyilván valami gézengúz szabadult meg erre az istenfélő, jámbor vidékre! Így találgtatnak, okoskodnak, de bizony még a Hári Ferkó, aki most szabadult ki a katonasorból, sem tud rajta eligazodni. Akkor pedig hiába törté rajta a fejét akár a tisztelendő ur is.

Ott volt Dékány Klári is, a falu harangozójának egyetlen leánya. Egymagában áldogált valamivel felreesebb helyen, mert most csöppenvén ki a gyermekruhából, nem igen volt még bátorsága, hogy a nagyobb társaságába elegyedjék. De azért aki szemesebb legény volt, észrevette a szép szőkehajú leányt és egy-egy szilajabb tekintet ahogy érte, jobbról is, balról is tüzes rózsát teremtett oda az arcára. Ezer szerencse, hogy meg nem szólították a kis vadat. Hogy is tudta volna megadni a módját a sok asszony, leány körül legyekedő férfi-népnek ez a kis fölcseperedett gyerekleány?

Addig, ameddig, csak nézte a körülötte dévajkodó fiatalágot, később mintha bántotta volna, hogy őt legfőbb egy-egy futó pillantásra méltatják, de szóba

A földművelési miniszter ez utasításnak meg is felelt és országszerte szervezte ez összes erdőhivatalokat és erdőgondnokságokat. E szerint az ország 43 kerületre oszlik. Alsófehér vármegye a 31-ik kerület és a miniszter rendelete szerint szervezete a következő:

XXXI. m. kir. állami erdőhivatal.

Székhelye: Nagy-Enyed.

Kerülete kiterjed: Alsófehér vármegye területére.

Alárendelt m. kir. járási erdőgondnokságok:

1. M. kir. járási erdőgondnokság.

Székhelye: Gyulafehérvár.

Kerülete kiterjed: Alsófehér vármegye alvinczi és kisenyedi járásainak területére, valamint Gyulafehérvár és Vizakna rendezett tanácsú városok területére.

2. M. kir. járási erdőgondnokság.

Székhelye: Nagy-Enyed.

Kerülete kiterjed: Alsófehér vármegye balászfalvi, marosújvári és nagyenyedi járásainak területére, valamint Nagy-Enyed r. t. város területére.

3. M. kir. járási erdőgondnokság.

Székhelye: Zalatna.

Kerülete kiterjed: Alsófehér vármegye magyar-igeni és verespataki járásainak területére, valamint Abrudbánya r. t. város területére.

Személyzete: Egy m. kir. erdőmester, egy m. kir. főerdész, egy m. kir. erdész, egy m. kir. erdészjelölt és egy m. kir. erdőgyakornok.

A vizaknai csata 50. évi fordulójának megünneplése.

Vizakna város és környékének lakossága szép, kegyeletes módon ünnepelte meg a vizaknai híres csatának évfordulóját f. évi február hó 4-én.

Már előző este kivilágították a siremléket s taracklövészekkel jelezték az ünnepnap közeledtét.

Az ünnepnapra Budapestről, Kolozsvárról, Nagy-Szebenből számos vendég jött el a nagy idők katonái közül, kik a vizaknai csatában is részt vettek. Jelen voltak: Pünkösti Gergely őrnagy, Timár Károly tüzérhadnagy, Dézsy V. Boldizsár tüzérhadnagy, Koréh Ferencz Mátyás-husár, Koppándi Péter, Hary Ferencz, Böjthi Sándor, Szöcs Sándor és János, Székely János és Péter Mózes.

sem áll vele senki. Ugy lesve, várva, hogy valaki majd csak ráköszönti még is az „adj Isten“-t, szemben cifra ködmenes, hetykére kipödrött bajszu legényt pillantott meg, aki ugyancsak részegedte két fekete szemét, akár-csak ha bele akarna pillantani a szívébe, lelkébe. Klárikának az első gondolata az volt hogy odább áll, de hiába akaródzott, nem tudott egy tapodtat sem menni, mintha csak oda szögezték volna. A legény csak úgy szórta a tüzes szemsugárt és nem tágitott, amíg a nézésük nem találkozott. Jaj! Mintha valami belenyílt volna a Klári szívébe! Azután találgatta, vajjon ki lehet ez az idegen? Mert hogy nem falubeli, az nyilvánvaló volt. A ruhája más, de különösen amolyan pörge árvalányhaju süveget nem hordanak ezen a vidéken a legnagyobb ünnepély alkalmával sem.

Sorba veszi a Klári egyik falut a másik után, ahol valaha megfordult, vajjon nem-e innen vagy amonnan való ez a cifra legény, egyszerre csak mint az orgona-szó hangzik el közvetlen közelében az „adj Isten, hugom!“ Mire fölcusdott, ott állt előtte az idegen legény tisztességtudóan, hajadon fővel. Klári elfordult.

— Ejnye hugom! Az „adj Isten“-re nem ilyen a „fogadj Isten“ arra mifelénk! Meg azután az a szép szem sem arra való am, hogy a földet nézze, hanem a kék eget, hadd látom, melyikbe telik nagyobb gyönyörűségem.

Ilyen ékes beszédet még a tisztelendő úrtól sem hallott a Klári. Mint valami szép muzsikának a hangjai, úgy zsongtak ezek a szavak a füle körül, de sem felelni, sem elmozdulni álló helyéből nem tudott. A nagy zavarában észre sem veszi a körülöttük ólálkodó

Az ünnep a róm. kath. templomban szolgáltatott csendes misével kezdődött, melyet Bakk Endre plebános celebrált és melyen részt vettek az összes vendégek, a város egész polgársága, összes hatóságai, testületei és igen szép hölgyközönség.

Mise után nagyon szép könyörgést mondott a honvédek felett a plebános, melynek végétével az egész ünneplő közönség a „nagy aknához” — a tulajdonképpeni honvédsírokhöz — vonult ki, hol Borbáth Pál ref. lelkes tartotta meg alább következő szép, lendületes beszédét. E beszédet, mint a mely az egész ünnepély jelentőségét, magasztosságát leghívebben tükrözi vissza és a nagy naphoz méltó volt, egész terjedelmében közöljük. Borbáth beszéde a következőképp hangzott:

„Mélyen tisztelt ünneplő közönség!

Egy esztendő jara le, mióta utoljára e sírkő mellett hazafias kegyelettel ünnepeltünk. Ünneplünk magas fogalmat, fenséges eszmét, halhatatlanságot, kiérdemelt erényt: igazán szeretni a hazát s ha kell, meghalni dicsőségesen azért!

S íme most, a vizaknai 1849. febr. 4-iki csata 50 éves fordulójára napjaink ismét itt állunk, hogy bár fájt, de halás és tanúság visszaemlékezéssel áldozunk megdöbbentő részlete előtt ama nagy eseménynek, melyet Klio a magyar honszerelm nagy könyvébe a dicsőség örökkön-örökké ragyogó betűivel jegyeztet fel... a halhatatlanság lapjára.

Ama hős legendákba illő nagy időről és e helyhez kötött epizodról nem történet mondok, hanem csak emlékezem az 50 éves e mai napra.

Egy maroknyi honvédsereg, Osztrólenka hőseinek, Bem apónak vezérlete alatt, és az osztrák hadak sok ezrei vívták e csatát. Honvédeink templomba készültek: imádkozni a Mindenhatóhoz; erőt, bátorságot, segédelmet keresni Hadúrunk, ki sok csatán s ezer veszély közt nem hagyta vala el a magyart.

Ah, de ki ismerhetné a hadak utjának esélyeit?! Ime: templom helyett csatamező; harangszó helyett ágyudorej; imádság helyett véres áldozat; kereszttyén prédikáció helyett hős honvédeink jelszava: „Előre!” s előre is mentek ők, a hős fiak... De mint az omló ár szennyes iszapja elsőpri a virányt: kicsi seregünket elnyomta a tiszteres erő...

És akik itt, jó honvédek, elhullottak hős halállal, — ajkaiukon imádsággal — s Te éretted édes hazánk utolsó nagy áldozattal: közös sírban ott nyugosznak, hogy a sülyedt bánya mélyesége helyeit megszentelje örök almuk. Csak harman jöttek fel, figyelmeztetni az élő nemzedeket, hogy míg a mélységben a természet elemei megőrzik az anyagot, a testet: a hazafias halás kegyelet tartsa meg emlékében a dicsőült lelkeket!

S oh mennyi ilyen sír van drága testedben, édes magyar hazánk!

Híszén a magyarnak nem csak életére, szabadságára, jogaira, alkotmányára törő ama 300 esztendő nehéz küzdelmében, hanem csaknem 1000 évig fegyverrel kelle védeni a magyar Siont. Ezért nemzeti létünk

nagy küzdelmében, nehéz megpróbáltatásai közt milyen sok hazafin telt be a költő álma, ohaja: „Ott essem el én a harc mezéjén!”

Ezért ama csatamezők, hol anyyi honfi vére folyt, mind nemzeti létünk temetőjének sírjai; sőt azok a mély börtönök, melyekben nagyjaink, jobbaink nagy száma bilincset csörgette; sőt azok a bitófák, melyeken hadverő hősök, a nemzet profétái, szabadságunk bajnokai a boszu gyávaságának lettek áldozatai: mind siri jelvények; de nem a gyalázaté, hanem a dicsőség gólgóttai, melyeken a halhatatlanság glóriája tündököl.

Ma szabad, sőt kötelesség ezen glóriák fényének világánál keresni, meglátni, követni a hazaszeretet oltárához vezető utat. Nem így volt az néhány hónap múltán 50 évvel ezelőtt. Ez ünneplő közönségben még vagyunk néhányan, kik megdöbbenve láttuk, a tehetetlenség kínos vergődése, fojtó némasága közt éreztük, hogy mikor a magyar honvédek vitézsége által megéptett, megalázott kétféle sasnak segítségére jött az északi szörny: éj borult a harcmezőre! Nagy temetése lett drága hazánkban mindennek, ami magyar!

Oh bizony, kik a nagy katasztrófát nem szenvedték át: azoknak nincs, nem lehet még fogalmuk is a magyar világ gyászáról, bánatáról, kétségbeeséséről... s a nemzeti csapást így zokogták el: „Világostól hozom e nagy bánatot, mert hazámnak ottan mély sírját látom!” A ledől szobrot a sírba hantolták be; nagy követ hengerítettek föléje; lepecsételték az abszolutizmus stempelével, hogy ami eddig Magyarország volt, csak osztrák provincia legyen, hogy ne leljük honunkat többé e hazán! Minden veszve volt; csak hitünk maradt, hogy „él még a magyarok Istene s jaj annak, ki feltámad ellene.”

Benne biztunk; nem csalódtunk! Mert íme, Ó, ki népek és nemzetek történetét mindenható erővel, örök bölcseséggel, szent igazsággal, atyai szeretettel intézi, nem engedte kalapjának, e nagy földnek bokréjátát, szép hazánkat a sírban elporlani. Kibocsátotta teremő lehelletét a vén Európa nemzetközi viszonya, állapota közé, s íme: balszamos tavaszi levegőben feltámadás szellője lendül; s már mozdul a sír szádára hengerített kő; már felpattant a pecsét; már az országos gyász sötét egén felderül az új Magyarország hajnalpírja. S mint az emberiség megújulásának első éjjelén angyal hirdet az örömhírt, hogy „ne féljetelek”, Magyarország feltámadásának munkájában is angyal fáradozott: haló poraiban is örökké áldott Erzsébet királynénk, Nagyasszonyunk; királynői szívének szeretete erősebb leve minden nyilt és titkos ellenségeink hatalmánál; felénk fordítá koronás urának szívét, fejét, hogy a kiegyezés korszakalkotó munkájával legyen ismét a legelső magyar ember a király!

S már harmincz éve múlt annak, hogy az alkotmány, szabadság hőseinek sírjait felkeresnünk szabad, s ezek glóriájuk világa fényénél a hazaszeretet oltárához vezető uton előre menünk kötelesség.

Ezért kerestük fel most is az 1849. febr. 4-iki csatában itt elhullott hősök sírját, halálával, lelkesedéssel.

Ők meg tudtak halni a hazáért; nekünk élni kell érte. Ők vért ontottak a csaták tüzeiben; nekünk a munka verejtékét kell hullatnunk a béke olajjára alatt. Ők halálukkal szilárdan rakták le az új Magyarország épületének fundamentumát; nekünk a nagyban előrehaladt építést önképzéssel, ipar, gazdaságot, tudomány, művészetet komoly kultuszával kell tovább folytatnunk.

S most ez ünneplő pillanatban itt e sírokban pihenő hősök ajkait mintha megnyilni látám s ott a szellemvilág dicsőültjei közül nagyjaink intő tanácsát mintha hallanám ekként: Édes hazánk, drága nemzetünk! Tőled függ hogy bölcs légy alkotmányod megőrzésében, szabadságod, polgári jogaid élvezésében; tőled függ, hogy erődöt ne vesztegessed, szép jövődet meg ne rontsd a pártoskodás szenvedélyes harcaiban; tőled függ, hogy a hazaszeretet erényének gyakorlásában egyetértés erejével, értelemnek fegyverével, ismeretek bőségével, a szeretet melegével munkálj azért, hogy az alkotmányos Magyarország szabad, boldog, hivatásához méltóan nagy legyen!

Az intő szó mindnyájunkhoz szól és mindnyáján igérjük meg, hogy honszerelmünk nem csak szóban, nem csak érzelemben, hanem munkás erényekből fog állani.

És most jöjj mélyen tisztelt hazánkfiak*, kinek a nagy idők dicső harcaiból szent ereklye, édes apád hős halála, maradt, kit Vizakna, városunk, épen az 1848—49-iki hősök által diadalra juttatott nagy eszmékből kifejtett szabadelvűség képviselésével bizott meg; jöjj, és Vizakna város közönsége nevében koszorúzd meg az itt pihenő hősök sírkövét. A koszoru legyen kegyeletlen halánk jele, legyen e sírok felett tett ígéreteink, fogadásaink megtartásának záloga, s míg a koszoru a hősök sírján pihen, addig imádkozzál ünneplő közönség velem ekként:

Isten áldd meg szép hazánkat, magyarok hazáját!

Isten tartsd meg jó királynk, magyarok királyát! —

Beszéd végétével Zeyk Gábor, a város országgyűlési képviselője, helyezte a honvéd-szoborra a város koszorúját.

Ünnep végétével az ünneplő közönség a városi vendéglőbe gyűlt össze társas ebédre, hol számos felköszöntőt mondottak a honvédekre és a jelen levő notabilitásokra.

Gazdasági előadás Maros-Ujvárt.

Az alsófehérvármegyei gazdasági egyesület f. hó 5-én — vasárnap — tartotta tizenegyedik népies téli gazdasági előadását Maros-Ujvárt. Örömmel tapasztaljuk azt, hogy az egyesület eme gyakorlati irányu téli gazdasági előadásai a gazdaközönség körében mindinkább nagyobb érdeklődést keltenek, és a közeli vidék közép- és kisbirtokosai teljes számban jelen voltak, úgy, hogy a hallgatóság száma 150 volt. Ott láttuk a hallgatóság körében Fritz bányatanácsos urat, továbbá a hányahivatal több érdeklődő tagját. Az előadások a „Stefánia” intézkedő nagytermében tar-

* Zeyk Gábor, Vizakna város képviselője.

Szerkesztő.

csupasz állu idegent, aki oldalba bökte a legényt, azt sugja a fülébe: „Csak rajta! Ohajtom, hogy te nyerjed meg a fogadást.” Azután magukra hagyta a legényt és leányt, tovább osztogatta boldog-boldogtalannak a piros céduláit. Az idegen legény pedig addig ostromolta Klárit, amíg szóba elegendet vele. Ennek során megtudta, hogy messze tájékról való, most azonban juhász a kőhajításnyira levő kelevizi pusztán. Mondott a legény még egyebet is, mást is, szépet, ékeset, ami fogva tartja fiatal leány szívét.

A Klári szíve csordultig megtelt boldogsággal, ha arra a legényre gondolt, aki nem is volt már idegen, hanem lelkének minden vágya, kívánsága. De titkát szívébe zárta, nem szólt senkinek, még tulajdon édes atyjának sem, pedig néha ugyancsak ösztökölte valami, hogy az öreg harangozó előtt szóvá tegye az ő örömet és boldogságát.

A falu — különösen a nagy munka idején — korán kel és korán fekszik. Amint a falu végén levő templom körül a hazatérő munkások danája elhangzott, estéről estére megjelent Gündör Sándor, — így hívták az idegen legényt — egy kis vártatva a szerelmes Klári is és amint egymásra bukkantak a sötétben, reggelig nem fogtak volna ki a gögicselő, édesgető szóból, örök hűség fogadásból. Különösen Sándor győzte a holtomiglant, talán maga is elhitte, talán nem is. Ilyenkor Klári mindig így adta vissza a szót:

— Ej Sándor, ha te valamikor hűtlen lennél hozzám... — Akkor?

Klári nem felelt és Sándor nem faggatta. Azután meghányták, vetették a jövőt. Így lesz, úgy lesz. Ha számadó juhász válik belőle Szent-György napján, rögtön beállit az öreg harangozóhoz és annak rendje, módja szerint megkeri a kezét. Klárinak a szíve csak

ugy repesett a boldogságtól, a hold pedig egyébként mosolyogva szokta nézni az ilyen fiatalok incselkedését, most azonban szinte száguldott a felhők mögött. A boldogságos Isten a megmondhatója, miért nem telt most az egyszer gyönyörűsége ennek a két szerelmesnek a megnyilatkozásában.

Hérről-hétre, estéről-estére találkozott a két szerelmes, a vasárnapokat kivéve, amikor Sándornak ügyebaja akadt, ami miatt nem jöhét a találkozóra. Egyik vasárnap délután a Lókinének támadt az a gondolata, hogy még is csak meg kellene nézni a színészeket Marcaliban. Öreg asszony — megjárhatja még, hogy a tulvilágra kerül, anélkül, hogy valaha életében megtudta volna, mi fán is terem az a színház, vagy mi a szösz. Biztatta, nógatta a Klárit, hogy tartson vele. De — én Istenem — az ilyen fiatal leány, akinek a szíve csupa szerelem, inkább szereti a magányt, mint a városi zajt. De a Lókiné nem tágitott és végre az öreg harangozó is beleszólt, mondván:

— Már miért ne néznéd meg, ha megnézni való?

Igy került a Lókiné és a Klári a „Falu rossza” előadásához. Elöl egy-két sor szék, azután padok következtek, végül pedig az állóhely. A Lókiné megváltotta a két билетát és Klárral jó előre elhelyezkedett a korlát előtt, gyönyörködve a mindenféle alakokkal telemázolt függönyben. Megkezdődött az előadás. A két falusi vendég feszült figyelemmel kíséri a darab menetét. Egyszerre csak Klári elsápadt, görcsösen megszorítja a Lókiné kezét. Semmi kétség! Ez a hang, ez az arc! Ez ő! Nem lehet más!

— Menjünk, néném asszony!

— Dehogy megyek én lelkem! Megvárom, hogyan bánnak el ezzel a gézenguzzal!

— Vége van!

— Dehogy van vége! Az ilyen szép szál legény csak nem emészti el magát azért a vékony dongáju leányért. A két csendháborítót derekasan lepisszegik a közönség köréből.

Szegény Klári! Se hall, se lát! Nem tudja kihámozni, mi a való, mi a játék! Káprázik a szeme és a vér a fejebe tódul. Ő csak annyit tud, hogy az, akit ő szeret, más után bolondul, akiről azt vélte, hogy csupa hűség, másnak a szerelmét koldulja.

— El innen!

A bámészködő közönségen keresztül ki az utcára, az utcáról az országútra! Mintha valami sötét kísértet kergetné: fut, szalad sirva, jajgatva a megtört szív minden keservével, bánatával. Önkénytelen arra az ösvényre téved, mely a faluba vezet. Tüske megtépi, fel sem veszi; lábát véresre tapossa rögön, kavicsos, oda se neki; csak a szíve mintha megrepedt volna. Az sa-jog mindig jobban és erősebben. Éjfelt ütött az óra amikor a templomhoz ért. Itt egyszerre erőt vesz rajta a fáradtság, az izgalom, mintha fordulna vele a torony, a házak, a falu; egy sohajtás és eszméletlenül terült el a kőkereszt talapatánál.

Nemsokára magához tért és haza vándorzogott. Az öreg harangozó türelmetlenül várta, azután kikérdezte apróra, mit látott, hallott. Klári kitérőleg felelt, annyit azonban megvallott, hogy közben rosszul lett és ott hagyta a Lókinét a színházzal együtt. Majd csak haza talál ő is. Napközben is keveset beszélt, immel-ámmal végezte a napi teendőjét és ha csak talthette, elzárkózott kis kamarájába és siratta az ő vesztett boldogságát.

tattak meg, a adott át az egy Az előadások midőn is Gás szavakkal nyit adások fontoss és felhivta a g rendkívüli font mi gazdasági k illesztetők.

Első előadó: tési felügyelő, az állatten elvek is me gondlald, alapos éber figyelem adásának befej előadó praktiku előadását.

Második előa tanító, „Az o gyakorlati előa gatta a gazdak és mülép ke méhészet ujab sának.

Az előadás Gáspár János azokat bezárta érdeklődést a

Az előadások drb gazdasági a jelenvolt gaz

Az előadások seget fejtett Kálman ur, gazdak őszinte

A nagyenyve ruár hó 4-ét rendezőség a t lésezen és fén órakor. Antal és Garda K tild kisasszo igen szép, g szes természet a sok szép lea feledhetetlen, toilettek tulny négyeseket 24 csárdás, pedig igen sikerült, mulatság megf

Harmathy műnékes, és nak a dráma tájt a gomba dor szinpadit tében.

— Megnye hintva egyet a első látásra menyire a sz nem is sejt, legény a kelev egyik elsőrend

Közben a te — Légy szí szeretném, ha nekülsz, úgy i

Leungeffy en A fekete fel zott, bevilagítv vihar rémesen zugából, megté lom harangja búgott a vihar nás hallatszott

— Mi az? — Ebben a pe rémesen világi

— A fogada E szavak ut levegőt. Minth irlgalmatlan vá

nk élni kell
; nekünk a
olajága alatt.
lagyarország
yban előret-
t, tudomány,
folytatunk.
okban pihenő
tt a szellem-
csát mintha
nemzetünk!
egorzésében,
tőled függ,
idet meg ne
ában; tőled
rakorlásában
ismeretek
azért, hogy
log, hivata-

nyáján íger-
zoban, nem
l fog állani.
sinek a nagy
pád hős ha-
848—49-iki
ből kifejtett
joj, és Viz-
meg az itt
kegyeletes
eteink, foga-
szoru a hő-
lő közönség
at!
at! —
szágyulési
áros koszo-

a városi
számos fel-
jelen levő

vártt.

et f. hó 5-én
népies téli
el tapasztal-
iranyu teli
ében mind-
közeli vi-
jelen volt.
Ott lát-
pados urat,
jat. Az elő-
mében tar-
Szerkesztő.

egény csak
ju leányért.
k a közön-

olja kihá-
szeme és a
az, akit
velte, hogy

z utcára,
tét kísértet
regfört szív
arra az ös-
negtési, fel
vicson, oda
na. Az sa-
ött az óra
vesz rajta
e a torony,
ül terült el

orgott. Az
kikérdezte
eit, annyit
lett és ott
csak haza
mel-ámmal
elzárko-
gett boldog-

tattak meg, amelyet ez alkalomra szives készséggel adott át az egyesületnek a bányatanácsos ur.

Az előadások d. e. 10 órakor vettek kezdetüket, midőn is Gáspár János egyesületi igazgató lelkes szavakkal nyitván azt meg, kifejtette a gazdasági előadások fontosságát jelen gazdasági viszonyaink között, és felhívta a gazdák figyelmét az előadók tárgyainak rendkívüli fontosságára, különösen azért, hogy azok a mi gazdasági kulturánk keretébe hasznos eredményt nyelhetnek.

Első előadó: Szász István m. kir. állattenyésztési felügyelő, „Az állattenyésztés haszna, és az állattenyésztés körül követendő főbb irányok ismertetéséről” tartott előadását. Nagy gondtal, alapos tudással kidolgozott előadását folytonos, érdeklődéssel hallgatta a gazdaközönség, és előadásának befejezésével zajos eljenzéssel honorálta az előadó praktikus és az állattenyésztés alapjait tárgyaló előadását.

Második előadó: Ábend András méhészeti vándorújságíró, „Az okszerű méhészet” köréből tartott gyakorlati előadást. Előadását nagy figyelemmel hallgatta a gazdaközönség, különösen a műkaptárak és műlép készítéséről szóló részt, szóval az okszerű méhészet újabb vívmányait feltüntető részét előadásának.

Az előadások déli 12 órakor véget értek, midőn Gáspár János egyesületi igazgató ur rövid szavakkal azokat bezárta, megköszönvén az előadások iránti szép érdeklődést a jelenvolt gazdáknak.

Az előadások végeztével az egyesületi titkár ur 100 db gazdasági szakszót ingyen osztott szét a jelenvolt gazdák között, mint az egyesület ajándékát.

Az előadások előleges szervezésénél nagy tevékenységet fejtett ki a járás derek főszolgabírója Bóthe Kálmán ur, mely szíveségéért fogadja a jelenvolt gazdák őszinte köszönetét.

Egy jelenvolt gazda.

Sport-bál.

A nagyenyedi egyesült sport-egyesületek bálja február hó 4-én folyt le és igen fényesen sikerült. A rendezőség a termet fehér és rózsaszínű szővettel izlésesen és fényesen feldíszítette és midőn este 1/2 10 órakor Antal János zenekara rágyújtott egy keringőre, és Garda Kálmán dr. bálnök Reinhold Klótdild kisasszonnyal a táncot megkezdte, már egy igen szép, gyönyörű hölgy-koszoru töltötte meg a díszes termet és a keringőző párok, a fényes öltözékek, a sok szép leány meg asszony a szemlélőnek egy feledhetetlen, szép látványt nyújtott. A fényes női toilettek túlyomán rózsaszínű alapszínűek voltak. A negyesekeket 24—30 pár táncolta, a szünőrai soupercsárdás pedig majdnem két óra hosszat tartott; az igen sikerült, fényes bál reggeli 5 órakor ért véget. A mulatság megfelelt a hozzá fűzött reményeknek és kü-

Harmathy Viktor, a Kendeffy-szintársulat népszimfónikus, és Lengyffy Károly, ugyanennek a társulatnak a drámai hőse, együtt baktattak este nyolcz óra tájt a gombai gyalogösvényen. Amaz a Gündör Sándor színpadi ruhájában, emez rendes polgári öltözetben.

— Megnyertem a fogadást — szól Harmathy, suhintva egyet a fokosával. — A falu legszebb lányát az első látásra meghódítottam, tanuja lehetsz, hogy mennyire a szeret. Ez azután az alakítás! Még csak nem is sejt, hogy az ő imádott Sándora nem juhászlegény a kelevézi pusztán, hanem Kendeffy-szintársulat egyik elsőrendű tagja.

Közben a templom elé értek.

— Légy szives, barátom, ájly egy kissé tovább. Nem szeretném, ha meglátna. Legjobb, ha az eresz alá menekülsz, ugy is zivatar van kitörőben, ott védve vagy. Lengyffy engedelmesskedett.

A fekete felhőből egyik villám a másik után cikázott, bevilágítva a sötét éjszakába. Közben erős szélvihár rémesen sivitott ki a vén templom minden zigzagából, megtépve fát, bokrot. Egyszerre csak a templom harangja — mintha félre verték volna — versenyt bűgött a vihar sikongásával, közből pedig tompa zuhanás hallatszott épp Harmathy közvetlen közelében.

— Mi az? — kérd Lengyffy közelebb érve.

Ebben a perczen villám cikázott és a futó fény rémesen világitotta meg Klára összezott holttestét.

— A fogadást megnyerted — szól Lengyffy tompán. E szavak után szörnyű dübörgés rázkodtatta meg a levegőt. Mintha a lelkiismeret szólalt volna meg az ő irgalmatlan vádjával.

Illés József.

lönösen a leányok lehettek e bállal meglegedve, mert alaposan kitanácsolhatták magukat.

Jelen voltak: Asszonyok: Batta Bertalané (Alvinczről), öz. Bartháné nővérrel (Harasztosról), Bihari Istvánné, dr. Boér Jenőné (Tövisről), Folyovich Sándorné, Fogarasi Albertné, Fellner Lajosné, ifj. Gráf Jánosné, Göllner Beláné, Hollós Istvánné, Inceffy Albertné (Tövisről), Kovács Gyuláné, Kovács Karolyne, dr. Mátyás Mihályné, Reinbold Olivérné, Szász Józsefné, Szakáts Lajosné, Szaniszló Albertné, Tóth Miklósné, Tokos Sándorné (Vajdasról) és Váro Ferenczné.

Leányok: Barta Iona (Harasztos), Batta Iona (Alvincz), Boér Erzi (Tövis), Bihari Etelka és Jolán, Folyovich Annuska, Fogarasi Erzsike (Benczencz), Istvánffy Mariska (Alvincz), Kovács Mariska, Kovács Irma, Pásztohy Juliska és Iona (Mező-Bándról), Reinbold Ella és Klótdild, Szaniszló Jolán, Szakács Iona, Tóth Irén, Tokos Margit (Vajdasról), Váro Jolán.

Vegyes hírek.

— **Kérjük t. olvasóinkat hátralekös előfizetéseik gyors beküldésére.**

— **Uj apát.** Ó Felsége a királyi dr. Ujfalusi József gyulafehérvári olvasó kánonokot a Szűz Máriáról nevezett kolozsmonostori címzetes apáttá nevezte ki. Gratulálunk.

— **Előléptetés.** Alsófehér vármegye főispánja Grün József vármegyei központi irnokot első osztályú irnokká léptette elő.

— **Kinevezések.** Alsófehér vármegye főispánja Komáromi Sándor vármegyei központi díjnokot irnokká, Vojna György segédjegyzőt pedig díjnokká nevezte ki és előbbi szolgálatára a vármegyei központi hivatalhoz, utóbbit az alvinczi járás főszolgabírói hivatalához osztotta be.

— **Hymen.** Nuridsány Mihály és neje örömmel tudják leányuknak, Gizellának, Harmath Miklós nagyenyedi kereskedővel február hó 12-én d. u. 4 órakor Zilahon tartandó esküvőjét.

— **Tanügyi lap.** Balászfalván a gör. kath. tanítóegyesület tulajdonában és kiadásában f. évi február hó 15-étől kezdődőleg román nyelven „Foia Scolastica” czimen egy havonként kétszer megjelenő tanügyi lap fog megjelenni. Felélős szerkesztője Negrutiu F. János tanítóképezdei tanár.

— **Parasztlázadás Romániában.** A szomszédos Romániában a nép forrong, az ország nyugati részeiben fellázadt és már több helyen véres excessusokra ragadtatta magát. A lázadás oka a nép irtózatos nyomora, a hatóságok indolenciája, melylyel lelketlen úzereknek a nép kiszípolozását megengedik, legtöbb helyen pedig maguknak a hatóságoknak a néppel szemben gyakorolt zsarnok, önkényű eljárása. Kuforrásra a bajnak a szegény nép teljes elszigeteltsége is; sehol az egész országban mi intézkedés sem történik, hogy az elcsigázott, elszegényedett, iszonyu nyomorban élő nép segélyeztessék, istápoltassék. Kíváncsiak vagyunk, saját tulzó nemzetiségi román lapjaink miképp fogják tárgyalni e sajnálatos eseményeket. Azt előre tudjuk, egyike sem fogja a liga urainak tanácsolni, hogy a helyett, hogy egy néhány ingyenélő dologtalan erdélyi agitátort tönjének pénzzel, a liga pénzt inkább az „otthon” leírhatatlan nyomorban sinlódó nép között osszák szét. De hát hiába, ez más dolog, „otthon” éhen hallat a „román testvér”, csak ide Erdélybe küldjenek elég pénzt, hogy itt néhányan bőségben élvezhessék a martíromság kellemes napjait.

— **A Közgazdasági Hírlapból** vesszük át a következő hirt: „Nagyenyedi levelezőnk írja: Kovács Gyula a nagyenyedi épület lakatosáru-gyár vezérigazgatója nemcsak mint közjó terén kiválóan működő férfiú örvend köztekinetlynek, hanem mint a közgazdaság fáradhatatlan bajnoka és a szegények jöltevéje, ki számtalan esetben kitüntette magát anélkül, hogy jótéteményeivel dicsekedne, miért is neve, mint a legtöbb emberbarát, mindazok szívébe van vésvé, kiknek alkalmuk volt működéséről és jószívűségéről meggyőződhetni. Adja az ég, hogy eme derek hazafi még évtizedekig működhesen a magyar emberiség javára és mindazok büszkeségére, kik Kovács Gyula, nagyenyedi vezérigazgató számtalan érdemét pályatársai már rég felismerték.”

— **Gazdasági előadás Vingárdon.** Az alsófehérvármegyei gazdasági egyesület tizenkettődik népies teli gazdasági előadását f. hó 12-én — vasárnap — tartja Vingárdon. Az előadás — mint értesülünk — gróf Teleky Árvéd drassói nagybirtokos, gazd. egyesületi választmányi tag fog elnökölni. Felhívjuk a kisenyedi járás gazdaközönségét, hogy mentől nagyobb számban jelenjenek meg az előadás. A tárgysorozatot az alábbiakban adjuk: Előadó: d. e. 11—12-ig Zöld József. Tárgy: Az okszerű trágyázásról.

— **Nemes tett** czimen a balászfalvi „Unirea” örömpesve tudatja olvasóival, hogy Bolkás Lucia n, a magyarországi felsőbb iskolákról relegált nagyváradi joghallgatót, egy romániai gazdag és gyermektelen házaspár segíteni hajlandó és tanulmányai befejezésére anyagiakkal látja el. Ime az Unirea is tud magának örömeiket szerezni; csak az a furcsa, hogy az „Unirea”-t extasisba hozó örömhírek mind csak Romániából származnak. Saját hazájában nem lát ő meg semmi örömetest.

— **Tánczvizalom.** A m.-csucs-koppándi állami népiskola az „iskolai szegényalap” javára saját helyiségeiben 1899. febr. 14-én tarisznyás tánczvizalmat rendez. Belépti díj 2 korona. Kezdeté este fel 8 órakor.

— **Hazafias románok.** Az aradmegyei Kurticsón a román olvasó-egyletnek van egy magyar könyvtára, mely azonban kiesiségénél fogva eddig a meglehetősen szép számú olvasó közönségnek nem igen elégitthette ki az igényeit. E könyvtár megnagyobbítása czéljából a kurticsói intelligencia mulatságot rendez s a tiszta jövedelemből magyar kulturát terjesztő könyveket akar vásárolni. A mozgalom élén áll három hazafias román: Boksan Szever, Miron Vazul és Mladin Miklós, kik karöltve a helyi magyar intelligenciával, fáradoznak a dícséretes czél megvalósításán. Együttal egy másik román mulatságra is készülődnek Kurticsón, melynek jövedelmét szűkölködő románok fölségítésére fogják fordítani. Ebben a mulatságban a magyarok is résztvesznek, így akarva megszilárdítani a román-magyar barátságot.

— **A legszebb ékesszólásnál is szebben beszélt a tett.** Haldek fővárosi mag-nagykereskedő most megjelent árjegyzékének néhány oldalát töltik meg hazánk legnagyobb és leghíresebb gazdáink elismerő nyilatkozatai, melyek bizonyítják, hogy a Haldek cég egy mint eddig, az elmúlt évben is szem előtt tartotta azt az elvet, hogy a legszebb ékesszólásnál is szebben beszél a tett.

— **Egy ünnepély leírása a bibliában.** Omri házának sarja, a phoeniciai istenek imádója megsebesült vala, s visszavonula jezeéli palotájába. Elizeus ekkor átment a rámothi táborba, megállta a seregek fejedelméi előtt és szóla a buzgó Jehuhoz: „Beszedem vagyok veled, oh fejedelem! Bementek a házba és ő Jehuak fejére tölté az olajat és mouda néki: „Ezt mondja Jahveh, az Izraelnek istene: királyá kentelek téged Jahveh népén az Izraelen.” Jehu pedig kijöve az ő urának szolgálóhoz, és mouda: „Igy s így szóla nekem, mondván: királylyá kentelek téged. Azért nagy sietséggel ki-ki mind ragadá az ő ruháját és aláhelyezteték a grádicsnak felső részére, és trombitát fuvának, mondván: Jehu uralkodik!” Igy mondja el egy királylyá kenés történetét a könyvek könyvek, a biblia, a tragédiák e tarháza. (Királyok k. 2. 9.) Az egyszerű szavakból komoly, őszinte, becsületes nép erős, morális érzelme dobog felénk, az az érzelem, mely athuzódik egész nagy tragikus történelmükön. E történelem legkitünőbb irott kuforrása az új nagy világtörténeti mű, mely ez eseményeket a legujabb adatok felhasználásával mondja el. A Marczali Henrik szerkesztésében megjelenő „Nagy Képes Világtörténet” ez, melynek most 11-ik füzete jelent meg, gazdagon illusztrálva. Egy füzet ára 30 kr. Kapható minden hazai könyvkereskedésben s a kiadó társulatnál. Megjelen minden héten egy füzet.

Legujabb.

A „Közérdek” eredeti távirata.

Budapest, 1899. febr. 8. d. u. 1 óra.

A szabadelpvűpárt mai gyűlésén, melyen 240-en vettek részt, Bánffy miniszterelnök a helyzetről igen fontos nyilatkozatokat tett; kijelentette, miszerint a haza érdekében kész őszinte békét kötni és kész lemondani is, kívánja azonban a mostani kormánynak indemnityt, provizoriumot, ujonczozást megszavaztatni, utódjának pedig kívánja megszavaztatni május 1-ig a költségvetést, kiegyezést és bank egyezményt, július 1-ig házszabály-reviziót, junktimot és a szünetig a kuriai bíraskodást. Ezek alkudozására egy heti szünetet kér a párt által megszavaztatni. A gyűlés Bánffyt hosszasan éljenezte; őszinte lovagias beszéde mély benyomást tett. Az egyheti szünet egyhangu tetszéssel elfogadtatott.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALÁN
Kiadó:
Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru-gyár részvénytársaság.

Nyomatott a Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru-gyár részvénytársaság könyvnyomdájában.

Selyem-damaszt

75 krtól 14 frt 65 krig méterenként, — valamint fekete, fehér és színes **Henneberg-selyem** 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként, — a legdivatosabb szövés, szín és mintázatban. **Privát fogyasztóknak** postabér- és vámmentesen, valamint házhoz szállítva, — **mintákat pedig** posta fordultával küldenek: **HENNEBERG G. selyemgyárai** (os. és kir. udvari szállító) **Zürichben**. Magyar level-zés. Svájcba kétzerez levélbélyeg ragasztandó. (5)

Id. WINKLER JÁNOS

Nagy-Enyeden

ajánlja a T. ez. közönség figyelmébe tisztán kezelt

természetes BORAIT

több fajtákban.

1705 1-4

Sz. 176-99.

Pályázati hirdetés.

A marosszentkirályi körjegyzői állomás üreseedésbe jöven, ezen állomás betöltésére pályázatot hirdetnek.

Ezen állomással 499 frt 99 kr törzsfizetés, 40 frt lak- és irodabér, 85 frt irodai és küldöncz-tartási átalány élvezése van egybekötve.

A választás folyó **1899. február 25-én d. e. 9 órakor** Csombordon a körjegyzői irodában fog megtartatni.

Az előirt képesítéssel bíró pályázók szabályszerűen felszerelt pályázati kérésüket folyó február hó 22 ig alulirhoz benyújthatják.

Nagy-Enyeden, 1899. február hó 1-én.

Szász József,
főszolgabíró.

1702 2-2

HONI IPAR.

Készít: kezelt csomózott **szirma szőnyegeket**, teremt-, szalon-, ebéllő-, háló-, boudoir- és uti-szobák részére mindenféle nagyság és stílusban, harmely rajz szerint; **hollandi fűtészőnyegeket**, keleti (karimani) függönyöket, **torontali szőnyegeket (Tylin)** terítők, függönyök, divánvédők stb. részére.

Főraktár: Budapest, VI. ker., Andrásy-ut 4. szám.

Dusan felszerelt raktár mindennemű, a szőnyeg-szakmába vágó cikkekben, u. m.: olcsóbb fajtájú szőnyegeket, függönyök, terítők, takarók, ablakvédők, szőnye- és lóoktóczok.

1877 19-20

HONI IPAR.

Torontali Szőnyeggyár Részv.-Társ.

Egyedüli magyar szőnyeggyár.

MEGHIVÓ.

A Nagyenyedi Épület-Lakatosárugyár Részvénytársaság

IV. ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉT

a városháza üléstermében 1899. február hó 19-én d. e. 12 órakor tartja meg, melyre a részvényesek tisztelettel meghívotnak.

Tárgysorozat:

1. Elnöki megnyitó, a megjelent részvényesek számbavétele és a jegyzőkönyv hitelesítésére két részvényes tag kiküldése.
2. Az igazgatóság jelentése az 1898-ik üzletévről.
3. A felügyelő bizottság jelentése a zárszámadás megvizsgálásáról.
4. A nyereség felosztása.
5. Egy felügyelőbizottsági tag helyének választás utján való betöltése.

Nagy-Enyeden, 1899. február hó 3-án.

1707 1-3

Az igazgatóság.

MEGHIVÓ.

A Nagyenyedi Könyvnyomda és Papírárugyár Részvénytársaság

II. ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉT

a városháza üléstermében 1899. február hó 19-én d. e. 12 órakor tartja meg, melyre a részvényesek tisztelettel meghívotnak.

Tárgysorozat:

1. Elnöki megnyitó, a megjelent részvényesek számbavétele és a jegyzőkönyv hitelesítésére két részvényes tag kiküldése.
2. Az igazgatóság jelentése az 1898-ik üzletévről.
3. A felügyelő bizottság jelentése a zárszámadás megvizsgálásáról.
4. A nyereség felosztása iránti határozat.

Nagy-Enyeden, 1899. február 3.

1708 1-3

Az igazgatóság.

Előfizetési

helyben házhoz hoz
postán
Egész évre . . .
Fél évre . . .
Negyedévre . . .

Hirdetési

centiméterenként
dők és gyárosok kü
ben rész

Bélyegdíj 3

Nyit tér e

M

(isd.) Valóba
lehetne jellem
nesen minden
zük. Csak viz
gal a már
mindjárt átlát
való, pajkos t
gunk, amelye
hogya ezek
nem járnának
is. Így azonn
magyar politil
zafi. És jogos

Mert mikor
hogya egy al
óta rendületl
kódésben m
kintélyét gye
romlott epéjü

Miként leh
cziók szítását,
gálható ellenz
kényszeríti az
állapotába? S
látva, párthata
vényenkivülise
cedensül szob
beli farkas a
mére a többs
tesíteni akarja

Hát hogyan
vábbi károsod
nek meggátla
gyalás, a bek
sebség akar
tárgyi és szen

Hát nem
egész, vagy n
feküdté a nem
kód, mihelyt
fölvillan!

Ugy tetszik
határ szélén.

Szabolcska
országszerte
Most a közeli
ezer szépség
ment papnak
halhatatlanok
rokonszenv é
mondhatni Sz
ugy, mint elő
kezdődött, el
önkéntelenül
levele:

Ki
Ter
Má
S n

Az egész
ép úgy megtö
tanulmány diál
Lapokhoz. (E
Vadnay Káro
gával hallgat
ményét kiadta